

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2228	Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ 6 Ὀκτωβρίου 2019 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἠθικὸς ἐκτραχηλισμὸς

«Ἡ ἀγνοοῦντας διδάξομεν, ἢ κακουργοῦσιν οὐκ ἐπιτρέψομεν»
(Μ. Βασίλειος· Migne 32,128c)

Ἡ ἀσχημία, ἀγαπητοί μου, ποὺ παρουσιάζουν τὰ ἤθη μεταπολεμικά, καὶ ἔξω καὶ στὴν πατρίδα μας, εἶνε ἀπερίγραπτη. Ἔχουμε σημάδια μεγάλης καταπτώσεως. Ἄλλοτε π.χ. δὲν μπορούσαν νὰ σταθοῦν ἔντυπα μὲ γυμνὲς εἰκόνες, ἐνῶ τώρα τὸ κοινὸ ρούφαι τὸν βόρβορο σὰν δροισιστικὸ νέκταρ. Κατάντημα· δημοσιογράφοι νὰ σερβίρουν κόπρια καὶ ἀναγνώστες νὰ τὰ καταβροχθίζουν μὲ λαιμαργία! Διαστροφή τῆς φύσεως, σύμπτωμα κοπροφαγίας ποὺ προκαλεῖ ἀηδία. Τὸ κακὸ γενικεύεται, παίρνει διαστάσεις. Οἱ ἐφημερίδες περιγράφουν ἐγκλήματα φρικιαστικά, αἴσχη, ἀφροῦς τῆς ἀμαρτίας. «*Κύματα ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνων*» (Πούδ. 13) κατακλύζουν τὸν τόπο καὶ οἱ ὑψηλότερες παρθενικὲς κορυφὲς κινδυνεύουν νὰ καλυφθοῦν ἀπὸ τὸ νέο αὐτὸ κατακλυσμὸ τῆς αἰσχροτήτος, ποὺ προκαλεῖ ἢ ἄσκημη τέχνη καὶ λογοτεχνία. Μία ἔρευνα μεταξὺ μαθητῶν θὰ ἀπεκάλυπτε ὑλικό, ποὺ μπροστά του θὰ κοκκίνιζαν ἀπὸ ντροπὴ μαινάδες καὶ σάτυροι τῆς ἀρχαιότητος. Νήπια στοὺς δρόμους ψελλίζουν λέξεις καὶ φράσεις ποὺ δὲν θὰ τὶς ἀνέφερε οὔτε ὁ Ἀριστοφάνης στὶς κωμωδίες του. Ἀκοὴ καὶ ὄρασι μικρῶν καὶ μεγάλων μολύνονται καθημερινῶς μέσα στὴ νέα Βαβυλῶνα. Γιὰ τὴ γενεὰ μας ταιριάζει νὰ πῆ κανεὶς τὸ ψαλμικὸ «*Ἐνεπάγημεν εἰς ἰλὺν βυθοῦ καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις*» (Ψαλμ. 68,2)· βυθιστήκαμε σὲ βόρβορο καὶ τὰ πόδια μας δὲν βρίσκουν στερεὸ ἔδαφος νὰ πατήσουν. **Ἀδελφοί, βουλιάζουμε!**

Ἡ κατάστασι εἶνε θλιβερή. Πίσω ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κρίσι καὶ χρεωκοπία ὑπάρχει ἡ **ἠθικὴ κρίσι καὶ χρεωκοπία**. Κινδυνεύουμε νὰ καταποντιστοῦμε σὰν τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα.

Ἀπέναντι στὴν κατάστασι αὐτὴ μὲ τὶς μικρὲς μας δυνάμεις ὑψώσαμε φωνὴ διαμαρτυρίας. Τὸ 1952 δημοσιεύσαμε στὸ περιοδικὸ «Σπίθα» 4 σχετικὰ ἄρθρα· τὸ 1ο μὲ τίτλο «Ἡ σύγχρονη Κίρ-

κη» (φ. 121 ἴαν.) ἤλεγξε τὴ διαφθορὰ ποὺ προκαλεῖ ὁ κινηματογράφος, τὸ 2ο μὲ τίτλο «Στὰρ Ἑλλάς» (ἔ.ἀ. 127 Μάρτ.) στηλίτευσε τὴν δημοσίᾳ βράβευσι τοῦ γυμνοῦ στὰ περιβόητα «καλλιστεῖα», τὸ 3ο μὲ τίτλο «Σόρτς (γυμναστικαὶ ἀσκήσεις καὶ ἐπιδείξεις)» (ἔ.ἀ. 129 Μάιος) καυτηρίασε τὸ γυμνισμὸ χιλιάδων μαθητριῶν μπροστὰ στὰ μάτια ἐπισήμων ἀκόμη καὶ ἀρχιερέων, καὶ τὸ 4ο μὲ τίτλο «Σὲ νεκροταφεῖο χοροί;» (ἔ.ἀ. 130 Μάιος) ἤλεγξε τὶς χοροεσπερίδες τῆς ἀριστοκρατίας μὲ τεράστιες σπατάλες ἐνῶ ἡ δυστυχία τοῦ λαοῦ συνθέτει δράματα. Γιὰ τὴν **ἀρθρογραφία** αὐτὴ ὁ τότε ἐπιτελάρχης μὲ διαταγὴ τοῦ ἀπηγόρευσε τὴν κυκλοφορία τῆς «Σπίθας» στὸ στρατό!

Ἀπὸ τὴν ἀρθρογραφία τῆς «Σπίθας» προκλήθηκε ζωηρὴ συζήτησι καὶ ἀντίδρασι. **Τὸ κακὸ ἀγρίεψε** περισσότερο, ἀλλὰ καὶ **τὸ καλὸ δυνάμωσε**. Αὐτὸ δείχνουν πλῆθος ἐπιστολὲς ἀπὸ παντοῦ, καθὼς καὶ πυρῆνες ἀντιστάσεως καὶ διαμαρτυρίας ποὺ συστάθηκαν, ὅπως στὴν περίπτωσι τῶν καλλιστεῖων.

Ἐπάνω στὸ φλέγον αὐτὸ ζήτημα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γραπτὸ κήρυγμα, μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου **μίλησα** τρεῖς φορές στὴν αἴθουσα τοῦ συλλόγου «Τρεῖς Ἱεράρχαι» τῶν Ἀθηνῶν σὲ ἀκρατήριο ποὺ κατέκλυζε ἀσφυκτικὰ μέχρι καὶ τοὺς διαδρόμους. Ἐπιθυμία καὶ ἀξίωσις τοῦ λαοῦ ἦταν, νὰ ἀρχίσῃ πιὸ συστηματικὰ ἀγώνας καὶ νὰ ἰδρυθῇ ὀρθόδοξος σύλλογος· γι' αὐτὸ ὑποβλήθηκε ἀπὸ ἐπιτροπὴ αἴτησι στὸ Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν καὶ **ἰδρύθηκε τὸ σωματεῖο μὲ τὴν ἐπωνυμία «Μέγας Ἀθανάσιος»**.

Πρῶτὴ ἐνέργεια τοῦ «Μεγάλου Ἀθανασίου» τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1953 ἦταν, νὰ ὑποβληθῇ στὸν πρωθυπουργὸ στρατάρχη Παπάγο **Ἐπόμνημα**, τὸ ὁποῖο σὲ ἀπλῆ γλῶσσα ἔλεγε τὰ ἑξῆς.

Ι. Ἡ διαφθορὰ τῆς νεολαίας εἶνε τρομακτικὴ. Κάθε μέρα γνωστοποιοῦνται σοβαρὰ ἐγκλήματα μὲ δράστες νέους, πρᾶ-

γμα που έχει αναστατώσει γονείς, εκπαιδευτικούς και όλη την κοινωνία. Όλοι διερωτώνται· ποιά ή αιτία του κοινωνικού αυτού φαινομένου, και γιατί η πολιτεία δεν λαμβάνει μέτρα;

2. Τα αίτια του κακού είναι βέβαια πολλά. Μετά από πολέμους παρατηρούνται συνήθως τέτοιες κρίσεις· και πράγματι η πατρίδα μας τη δεκαετία 1940-50 ταλαιπωρήθηκε πολύ. Υπάρχουν όμως και άλλες αιτίες άσχετες με τον πόλεμο· και αν η πολιτεία δεν σταματήσει τη δράση τους, η διαφθορά θα εξακολουθήσει να τροφοδοτηθεί. Οι αιτίες αυτές είναι **το θέμα και το έντυπο**· αυτά έχουν γίνει σήμερα δύο μεγάλα ποτάμια διαφθοράς, που μολύνουν την κοινωνία και απειλούν να εξαλείψουν τα ήθη μας. Έννοούμε βέβαια το άσεμνο θέμα και την άσεμνη λογοτεχνία. Έννοούμε τη γκαγκστερική και ανήθικη **ταινία**, που ήρωοποιεί τον έγκληματία και με αχαλίνωτη φαντασία εμφανίζει την πορνεία και τη μοιχεία ως φυσιολογικά φαινόμενα και διεγείρει τα κατώτερα ένστικτα με στόχο το εμπορικό κέρδος. Έτσι όμως υποσκάπτονται τα θεμέλια της κοινωνίας και κλονίζεται η πίστι στις ήθικες αξίες του ελληνικού και του χριστιανικού πολιτισμού, που είναι το πολυτιμότερο απόκτημα της ανθρωπότητας.

Παρόμοια είναι η επίδραση του άσεμνου **έντύπου** ξένης ιδίως προελεύσεως (περιοδικού, βιβλίου κ.λπ.), με πορνικές εικόνες και ύλη, που διεγείρουν τα σεξουαλικά και τα αντικοινωνικά ένστικτα και καταπνίγουν τη φωνή της αγνότητας και τη σεμνότητα. Γυμνές γυναίκες ποζάρουν, ώστε ο θεατής να βρίσκεται σε διαρκή πειρασμό. Αυτό πρέπει να αντιμετωπιστεί δραστικά· είναι απαράδεκτο ήθικα και επιζήμιο κοινωνικά να χρησιμοποιείται ο σεξουαλισμός στο εμπόριο και κάποιιο λίγοι να πλουτίζουν εις βάρος της ήθικης ζωής των πολλών.

3. Γι' αυτό ιδρύθηκε το σωματείο μας και πρώτη ενέργειά του είναι το υπόμνημα τούτο, αφού η πολιτεία είναι η άρμοδια να λάβει τα **κατάλληλα μέτρα**. Ός τέτοια μέτρα εμείς προτείνουμε· ν' απαγορευθούν η εισαγωγή ξένων και η παραγωγή και κυκλοφορία έγχρωμων εντύπων με γυμνές φωτογραφίες, καθώς και η προβολή γκαγκστερικών ταινιών και διαφημίσεων, να ιδρυθεί παιδικός κρατικός κινηματογράφος με ειδικές μορφωτικές και ήθικοπλαστικές προβολές, και να συσταθεί κρατικός οργανισμός (όπως το Βασιλικό Θέατρο της Λυρικής Σκηνής) με αποστολή την παραγωγή ταινιών, για μικρούς και για μεγάλους, που οι υποθέσεις τους θα εμπνέονται από το πνεύμα του ελληνικού και του χριστιανικού πολιτισμού.

Για να πραγματοποιηθούν αυτά, είναι αναγκαίο να συγκροτηθεί **έπιτροπή** από εκπροσώπους της εκκλησίας της πολιτείας και των γραμμάτων, που θα καταστρώσει **πρόγραμμα** εργασιών και θα λαμβάνει κάθε φορά τα κατάλληλα **μέτρα**.

Ελπίζουμε να προσέξετε αυτά που σας αναφέρουμε. **Είμαστε οικογενειάρχες** και θέλουμε να προφυλάξουμε τα παιδιά μας από τη διαφθορά, και να προστατέψουμε την πατρίδα μας από τα μικρόβια της ήθικης άποσυνθέσεως, που εισάγονται στον οργανισμό της υπό τη μορφή της ψυχαγωγίας. Ός Χριστιανοί και ως Έλληνες **διαμαρτυρόμαστε** για τη μέχρι τώρα αδιαφορία της πολιτείας· **ζητούμε** ο ελληνικός και χριστιανικός πολιτισμός, που προβλέπει το σύνταγμα, να γίνη και στην πράξη ο ρυθμιστής της ζωής και της ψυχαγωγίας του λαού μας.

* * *

Έπιτροπή έπέδωσε ιδιοχείρως το ανωτέρω υπόμνημα στον αρχιεπίσκοπο Αθηνών, στο πολιτικό γραφείο του πρωθυπουργού, στα υπουργεία τύπου και παιδείας, στη διεύθυνση της αστυνομίας, και σε διάφορες άλλες αρχές.

Δόθηκαν ένθαρρυντικές υποσχέσεις, ότι το κακό θα περιοριστεί. Έμεις δεν πιστεύουμε εύκολα ότι τα λόγια γίνονται έργα. Έργα ζητάει ο εύσεβής λαός, και έργα δεν βλέπει. Πικρή η πείρα του παρελθόντος. Παρ' όλα αυτά θέλουμε να ελπίζουμε ότι **κάτι θα γίνη** στο σοβαρό αυτό ζήτημα. Με χαρά βλέπουμε ότι και άλλοι κινούνται με τον ίδιο σκοπό σε σοβαρή συγκέντρωση κατά του τέρατος της άκολασίας, που κατασπαράζει πλήθη νέων και νεανίδων. Αυτός ο Μινώταυρος πρέπει να έξοντωθή. Το ίδιο ως κάνουν και άλλοι.

Ο άγώνας θα συνεχιστή. Έφ' όσον και άλλα σωματεία αντιλαμβάνονται την ανάγκη για γενναιότερη έξόρμησι, ως κινητοποιήσουν το λαό σε άγωνα, ώστε τα νέα είδωλα που στήθηκαν ως «**βδελύγματα έρημώσεως εν τόπω άγίω**» (πρβλ. Δαν. 9,27· 12,11. Ματθ. 24,15. Μάρκ. 13,14) να πέσουν. **Όλοι, άδελφοί, ως εργασθούμε και ως συνεργασθούμε κάτω από τη σημαία του σταυρού.**

Τέλος **δηλώνουμε δημοσίως** τα έξηξ. Έάν, παρ' όλες τις αναφορές, τα υπόμνηματα, τις διαμαρτυρίες, δεν γίνη τίποτα, τότε ο σύλλογος «Μέγας Άθανάσιος» θα βαδίση ριζοσπαστικά. Το κακό, αφού έγινε προκλητικό, σκανδαλώδες, άνυπόφορο, θέλει άλλη αντιμετώπισι. Μετά τα ήπια μέσα θα ύψωθῆ, ναί **θα ύψωθῆ, φραγγέλλιο**. Δεν θα το κρατήσουν –όπως θά 'πρεπε– άρχιερείς και θεολόγοι και ίεροκήρυκες· θα το κρατήση ο λαός, ο εύσεβής λαός. Όσο λίγος κι αν είναι, αυτός είναι ο φρουρός των νόμων, γραπτών και άγράφων, ο φρουρός της πίστεως και της ήθικης. Σ' αυτόν, στον πατριωτισμό του, αναθέτει την τήρησί του το Σύνταγμα με το τελευταίο άρθρο του. Και το Σύνταγμα δεν λέει, η Έλλάδα να γίνη Χόλλυγουντ... Ναί, ο λαός θα ύψωση το φραγγέλλιο και θ' άκουσῆ ἡ φωνή του, φωνή Θεοῦ, να λέη· **Μη ποιεῖτε την Έλλάδα οῖκον άισχροῦ έμπορίου και τα μνήματά της σπήλαια γκαγκστερικών ταινιών και έγκλημάτων** (πρβλ. Ίω. 2,16. Ματθ. 21,13. Λουκ. 19,46).

Άλλά πριν φθάσουμε στα άκρα, ως ελπίζουμε ότι το κακό θα διορθωθῆ «με νόμιμα και κανονικά μέσα». **Ο Κύριος βοηθός!** Το κακό είναι πολύρριζο και πολύκλαδο· άπαιτείται κόπος και μόχθος για ν' αλλάξη η κατάσταση.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2230	Κυριακὴ Δ' Λουκ. ἡ Πατ. Ζ' Οἰκ. Συνόδου 13 Ὀκτωβρίου 2019 ἐσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ βεβήλωσι τῆς Κυριακῆς

Θέλετε, ἀγαπητοί μου, νὰ δῆτε τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο μιᾶς ὀρθοδόξου χώρας; Παρατηρήστε τί κάνουν κάτοικοί της τὶς ἑορτὲς καὶ ἰδίως τὴν **Κυριακὴ**. Κάνουν σταυρό, ἐκκλησιάζονται, σκέπτονται τὸν οὐρανό, ὑμνοῦν τὴν ἁγία Τριάδα, κοινωνοῦν, μελετοῦν Γραφή, ἐπισκέπτονται ἀρρώστους, βοηθοῦν φτωχοὺς, ἀπέχουν ἀπὸ ἁμαρτίες; Ἐὰν ναί, ἡ χώρα εἶνε χριστιανική, ἔθνος εὐλογημένο, ἄγγελοι φρουροῦν τὰ σύνορά της. Ἐὰν ὅμως ὄχι, τότε ἡ χώρα αὐτὴ εἶνε εἰδωλολατρική, διώχνει ἀπὸ πάνω της τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ. Ἀσφαλὴς δείκτης τῆς πνευματικῆς καταστάσεώς της εἶνε ἡ τήρησι τῆς τετάρτης ἐντολῆς τοῦ Δεκαλόγου (βλ. Ἔξ. 20,8-11. Δευτ. 5,12-15). Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: **οἱ Ἕλληνες τηροῦν τὴν ἐντολὴ αὐτῆ**, ἀργοῦν ἀπὸ τὰ καθημερινὰ ἔργα, ἀγιάζουν τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου; Τὸ δείχνουν ὄχι τὰ λόγια ἀλλὰ τὰ ἔργα τους. Καὶ νὰ ἔνα παράδειγμα.

Ὅταν περιώδευα ὡς ἱεροκήρυκας τὴ νότιο Εὐβοία, τὸ 1951, διαπίστωνα μετὰ λύπης, ὅτι ἡ Κυριακὴ ὡς ἡμέρα λατρείας τοῦ Κυρίου εἶχε καταργηθῆ. **Ἀπὸ νωρὶς τὸ πρωὶ γινόταν παζάρι**, καὶ οἱ φωνὲς ἔφταναν μέχρι τὸ ναὸ ὅπου ὁ ἱερεὺς, μόνος, προσευχόταν στὸ Θεό. Τί βεβήλωσι! Κι ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, μεταξὺ ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως, ἀγοραστῶν καὶ πωλητῶν, καιροφυλακτοῦν οἱ περισσότεροι δαίμονες, γίνεται διελκυστίνδα κακῶν, οἱ ἄνθρωποι σέρνουν καὶ σέρνονται στὴν ἁμαρτία· ὅποιος προλάβη καὶ γελάσῃ τὸν ἄλλο. Ποιὸς νὰ μετρήσῃ τὰ ψέματα ποὺ λέγονται, τοὺς ὄρκους ποὺ γίνονται, τὶς ἀπάτες καὶ κλοπές; Καὶ ἡ βεβήλωσι συνεχίζεται· μετὰ τὸ παζάρι πολλοὶ πηγαίνουν σὲ διάφορα κέντρα καὶ ταβέρνες, ὅπου σπαταλοῦν τὰ λίγα κέρδη τους, κ' ἐκεῖ μεθοῦν, αἰσχρολογοῦν, βρίζουν, βλαστημοῦν, καὶ γυρίζουν στὰ σπίτια τους σὲ ἀθλία κατάστασι. Τί ἐξευτελισμός, τί κατάπτωσι τοῦ ἀνθρώπου, τῆς «εἰκόνας» τοῦ Θεοῦ (Γέν. 1,26) – καὶ πότε; τὴν Κυριακὴ, τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Κύριος ἦρθε νὰ τὸν

ὑψώσῃ μετὰ τὸ σταυρὸ καὶ τὴν ἀνάστασί του, νὰ τὸν κἀν ἄγγελο, νὰ τὸν κἀν θεὸ κατὰ χάριν!

Αὐτὰ καὶ ἄλλα χειρότερα συνέβαιναν τότε, ἐκεῖ καὶ ἄλλοῦ. Μήπως δὲν συμβαίνουν καὶ σήμερα; **Τὸ παζάρι ἔφαγε τὴν Κυριακὴ!** Ὅχι στοὺς ναοὺς ἀλλὰ στὰ μαγαζιά τρέχουν ὄλοι. Ἡ Κυριακὴ ἔχει σβῆσει. Καὶ μόνον αὐτῆς τῆς ἐντολῆς ἢ καταπάτησι φτάνει γιὰ νὰ βεβαιώσῃ πόσο ἔχουμε ξεμακρύνει ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Κυρίου.

Σὲ τί καταφρόνησι τοῦ θεοῦ νόμου πέσαμε, ἀγαπητοί μου! Ἄλλοτε, πρὶν τὸ 1821, οἱ Ἕλληνες τηροῦσαν μετὰ εὐλάβεια τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐπὶ Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ἡ νομοθεσία ἀπαγόρευε τὴν Κυριακὴ στρατιωτικὴς ἀσκήσεις καὶ γυμνάσια, ἐμπορικὲς συναλλαγές, ἀγοραπωλησίες, θεατρικὲς παραστάσεις καὶ ἵπποδρόμια· καὶ τὰ γενέθλια τοῦ βασιλέως ἂν συνέπιπταν, ἀναβάλλονταν σὲ καθημερινή, ὥστε ἡ Κυριακὴ ν' ἀνήκη ἐξ ὀλοκλήρου στὸν «*Βασιλέα τῶν ὄλων*» (θ. Λεὶτ. χειροβ.). Τὸ κράτος ἐξασφάλιζε στοὺς πολῖτες τοῦ ἀπερίσπαστη λατρεία, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τύρβη, θορύβους καὶ ταραχές.

Ποῦ εἶνε σήμερα τέτοιο κράτος; ποῦ ἡ εὐσέβεια τῶν ἀρχόντων ἐκείνων τῶν χρόνων; Τώρα οἱ ἄρχοντές μας, ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν φρονημάτων, δὲν ἔχουν αἴσθησι τῆς ἱερότητος τῆς Κυριακῆς, ἀπουσιάζουν ἀπὸ τοὺς ναοὺς, κάνουν ταξίδια, μετέχουν σὲ κοσμικὰ συμπόσια, διασκεδάζουν σὲ δεξιώσεις, πρῶτοι αὐτοὶ βεβηλώνουν τὴν ἡμέρα. **Ἀπὸ τέτοιους ἄρχοντες περιμένει κανεὶς διόρθωσι τοῦ κακοῦ;**

Ἄλλ' ὅς μὴ ἀπελπιζώμαστε. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πολιτικούς, ὑπάρχουν καὶ παράγοντες πνευματικοί, ποὺ μποροῦν νὰ βοηθήσουν. Ποιοί;

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀφορᾷ κυρίως τὴν **ἐπίσημη Ἐκκλησία** μας, τὴ διοίκησί της. Δὲν ἐπιτρέπεται ὁ κληρὸς καὶ μάλιστα οἱ ἀρχιερεῖς νὰ ἀδιαφοροῦν βλέποντας τὸ λαὸ νὰ διαρρήτῃ τὶς Κυριακὲς σὲ ἀγορὲς κ' ἐμποροπανηγύρεις. Σ' αὐτοὺς, στὸν καθένα προσωπικά, ἀπευθύνεται διὰ τοῦ

προφήτου 'Ιεζεκιήλ ἢ φωνή τοῦ Θεοῦ· «*Υἱὲ ἀνθρώπου, γιατί σιωπᾶς; γιατί δὲν ἐλέγχεις, γιατί δὲν καταγγέλλεις τὴν ἀνομία τοῦ λαοῦ; Νά, μπροστὰ στὰ μάτια σου μιαίνονται τὰ ἅγια μου καὶ ἡ ἡμέρα μου βεβηλώνεται*» (πρβλ. 1εζ, 23,36-38). Ὁ κληρικὸς θ' ἀφήσῃ τοὺς πολιτικούς, θ' ἀφήσῃ *τοὺς νεκρούς* (πρβλ. Ματθ. 8,22. Λουκ. 9,60), καὶ θ' ἀπευθυνθῇ στὸ λαό, γιὰ νὰ τὸν πείσῃ γιὰ τὴ **μεγάλη ζημιά**, ὑλικὴ καὶ πνευματικὴ, ποὺ προξενεῖται ἀπὸ τὴν καταπάτησι τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς.

Θέλεις νὰ δυστυχήσῃς καὶ νὰ πεινάσῃς; θὰ πῆ· ἕνας σίγουρος τρόπος ὑπάρχει, ν' ἀνοίγῃς Κυριακὴ τὸ μαγαζὶ σου καὶ νὰ δουλεύῃς! **τὰ κέρδη τῆς ἡμέρας** αὐτῆς δὲν εἶνε εὐλογία, **εἶνε κατάρρα, φωτιά** ποὺ καίει. Ἰστὸν ἀράχνης ὑφαίνουν ὅσοι δουλεύουν τὶς Κυριακές. Ἡ ἐργασία χωρὶς διακοπὴ, θὰ πῆ, εἶνε κακὸ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ, **ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπάνω τόσο στὸ νόμο τῆς ἐργασίας ὅσο καὶ στὸ νόμο τῆς ἀναπαύσεως**. Καὶ οἱ δύο νόμοι εἶνε ἀναγκαῖοι. Ἄλογο ποὺ δουλεύει συνεχῶς, τσακίζεται καὶ ψοφάει πρὶν τὴν ὥρα, ἐνῶ, ἂν δουλεύῃ ἀλλὰ κατὰ διαστήματα ξεκουράζεται, ζῆ περισσότερο καὶ ἀποδίδει πιὸ πολύ. Φυματίωσι, καρδιακὲς καὶ νευρολογικὲς παθήσεις εἶνε, κατὰ τὴν ἰατρικὴ, τ' ἀποτελέσματα μιᾶς ἀδιάκοπης ὑπερεντάσεως. Ὅταν κανεὶς ζῆ ἤρεμα τὴν Κυριακὴ, ἔχει ὑγεία κι ἀνανεώνει τὶς δυνάμεις του γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐργασία του. Ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου εὐεργετεῖ σῶμα καὶ πνεῦμα, τὸν ὅλο ἀνθρώπο. Ἐκτὸς αὐτῶν, γιὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς εὐτυχισμένος, παραπάνω ἀπ' τὴ δραστηριότητα ἔχει ἀνάγκη τὴν **εὐλογία τοῦ Κυρίου**· δίχως αὐτὴν ὅλοι οἱ κόποι εἶνε μηδέν· ὅσοι ἔβαλαν πάνω ἀπ' τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ τὸ ἀνθρώπινο συμφέρον, χάθηκαν. Χωρὶς τὸ Θεὸ ὁ ἀνθρώπος δὲν ζῆ. **Υπόμνησις αἰωνιότητος εἶνε ἡ Κυριακὴ. «Σχολάσατε καὶ γινῶτε ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός»** (Ψαλμ. 45,10). Τέλος ὁ κληρικὸς θὰ διαβάσῃ εἰς ἐπήκοον ὅλο τοῦ λαοῦ τὶς Ἀποστολικὲς Διαταγές (P.G. 1,1021^{A-B}) καὶ τοὺς νόμους τῶν ἁγίων Συνόδων μὲ τοὺς ὁποίους κυβερνᾶται ἡ Ἐκκλησία· τὸν ΚΘ' (29ο) κανόνα τῆς ἐν Λαοδικείᾳ, τὸν ΞΑ' (Ο') (61ο) τῆς ἐν Καρθαγένῃ, καὶ τὸν Π' (80ό) τῆς Πενθέκτης. Θ' ἀναφέρῃ παραδείγματα τιμωρίας ἀθετούντων τὴν ἀργία, θὰ καλέσῃ τὸ λαὸ νὰ γυρίσῃ στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Κι ὁ λαὸς –τὸ πιστεύω– θ' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ του. Ἔτσι ἐργάσθηκα ὡς ἱεροκήρυκας· τύπωσα, διένειμα καὶ τοιχοκόλλησα σχετικὲς πινακίδες, ἄρχισα συστηματικὸ κήρυγμα, καὶ πλῆθος πιστῶν δήλωναν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τηρήσουν τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς.

Ἡ δύναμι τῆς Ἐκκλησίας εἶνε μεγάλη. Ἄν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τὴ συνειδητοποιοῦσαν καὶ τὴ

χρησιμοποιοῦσαν, θὰ ἔκαναν θαύματα. **Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς** κατάφερε στὴν Ἡπειρὸ νὰ πείσῃ τοὺς Χριστιανούς νὰ μεταφέρουν τὰ παζάρια ἀπὸ τὴν Κυριακὴ στὸ Σάββατο πρὸς μεγάλη λύπη τῶν Ἑβραίων, ποὺ ἤθελαν νὰ γίνωνται τὰ παζάρια Κυριακὴ, γιὰ νὰ μαγαρίζωνται οἱ Χριστιανοί. **Μόνο ἄνθρωποι μὲ ἐβραϊκὴ καὶ μασονικὴ σκέψι θέλουν νὰ γίνωνται τὰ παζάρια Κυριακὴ**. Αὐτοί, κατὰ τὸν ψαλμῶδ, ἔχουν καταχθόνιο πρόγραμμα· «Ἐλάτε νὰ καταργήσουμε τὶς ἑορτὲς τοῦ Θεοῦ» (Ψαλμ. 73,8). Ἡ Κυριακὴ, ὡς ἡμέρα θριάμβου τοῦ ἀναστάντος Κυρίου κατὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τοὺς δαιμονίζει. Ἄς γίνῃ λοιπὸν ἡ ἡμέρα Κυρίου λαχανοπάζαρο, **«οἶκος ἐμπορίου»** (1ω. 2,16), **«σπήλαιον ληστῶν»** (1ερ. 7,11 = Ματθ. 21,13. Λουκ. 19,46), ἡμέρα ἐγκλήματος καὶ ἀτιμίας!

Ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι, **πρὸς τί ὑπάρχουμε**, ἂν γίνωνται μπροστὰ μας τέτοια αἴσχη τὴν Κυριακὴ; πρὸς τί τὰ ἐγκόλπια, οἱ μισθοί, τ' αὐτοκίνητα; Ἐνας ἱερομόναχος Κοσμάς θὰ μᾶς δικάσῃ.

Ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ θριαμβεύσῃ. Ἄρκεῖ μὲ ζωντανὸ παράδειγμα τῶν ποιμένων νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ θερμάνῃ τὸ λαὸ γιὰ ἱεροὺς ἀγῶνες. Ἐνας φλογερὸς ἐπίσκοπος θὰ κἀνῃ τὸ ρᾶσο του σημαία πνευματικοῦ συναγερμοῦ καὶ ἐν Χριστῷ ἐπαναστάσεως. Καὶ ἂν συναντήσῃ ἀντιδράσεις, ἄς διενεργήσῃ **δημοψήφισμα** στὴν περιφέρειά του. Καὶ μετὰ ἄς πῆ στοὺς πολιτικούς· 15.000 λένε ὄχι παζάρι τὴν Κυριακὴ, καὶ 500 μόνο τὸ θέλουν· δὲν μποροῦν οἱ 500 νὰ θίγουν τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα τῶν πολλῶν.

* * *

Τὰ παζάρια τῆς Κυριακῆς, ἀγαπητοί μου, σὲ ἐπαρχίες καὶ οἱ λαϊκὲς ἀγορὲς σὲ συνοικίες σπρώχνουν τὸ λαὸ σὲ **ἀθεία**. Ἀποτελοῦν βεβήλωσι τῆς ἁγίας ἡμέρας. Ἄς ἐξεγεροῦν λοιπὸν ὅλοι κατὰ τῆς βεβηλώσεως. Ἄς ἠγηθοῦν ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς. Καὶ ἂν αὐτοὶ ἀδιαφορήσουν, τότε οἱ πιστοὶ μὴ ἀδιαφορήσουν· καὶ ἕνας ἀκόμη πιστὸς πολλὰ μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ.

Ἐμπρός, ἀδελφοί, ἄς σηκωθοῦμε. Σαλπίζουν οἱ οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι, ἐπιτάσσουν οἱ καιροί. Ἐγγίζει ἡ ὄργη τοῦ Κυρίου. **Τί περιμένουμε;** νὰ δοῦμε τὴ θάλασσα νὰ κοκκινίξῃ, τὴν ξηρὰ νὰ σεῖται καὶ τὸν οὐρανὸ νὰ ρίχνῃ φωτιά;

Μία Κυριακὴ, **ἡμέρα ἀναπαύσεως, καλωσύνης, λατρείας, ἡμέρα ἁγία, ἡμέρα φωτὸς ἀνεσπέρου ἄς ἀνατείλῃ**. Μόνο τότε θὰ εἴμαστε λαὸς περιούσιος, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴ τὸ **«Μακάριον τὸ ἔθνος ποὺ Θεὸς του εἶνε ὁ Κύριος»** (Ψαλμ. 32,12). Αὐτὸν θὰ ἔχῃ βοηθὸ σὲ ἡμέρες θλίψεως. Καὶ ἔρχεται **«θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου...»** (Ματθ. 24,21).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΣΤ΄
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2232

Τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου
Κυριακὴ 20 Ὀκτωβρίου 2019 ἑσπέρας

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὑπόδειγμα ἀξιωματικοῦ

Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ γλυκεῖα μάνα τοῦ ἔθνους μας. Ἀγαπᾷ ὅλους ἀνεξαιρέτως, μικροὺς - μεγάλους, φτωχοὺς καὶ ἐνδόξους, καὶ γιὰ ὅλους ἀναπέμπει **προσευχές καὶ δεήσεις**. Πόσα «Ὑπέρ...» ἔχει ἡ θεία Λειτουργία!

Γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους παρακαλοῦμε. Ἰδιαιτέρως ὁμως ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία προσεύχεται γιὰ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὶς μεγαλύτερες εὐθύνες. Μικρὲς εὐθύνες ἔχει ὁ ἰδιώτης, μεγάλες εὐθύνες ἔχουν οἱ ἀξιωματικοὶ. Συνεχίζοντας λοιπὸν τὴν παράδοσι τοῦ Βυζαντίου, ὅπως τότε εὔχονταν ὑπὲρ βασιλέων καὶ αυτοκρατόρων καὶ ἔτσι διατηρήθηκε ἡ αυτοκρατορία ἐπὶ χίλια χρόνια, κ' ἐμεῖς δεόμεθα «ὑπὲρ τῶν ἀρχόντων ἡμῶν», «ὑπὲρ τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων» (Α' Τιμ. 2,2), ὑπὲρ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, «ὑπὲρ τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου στρατοῦ». Ἐκδηλώνοντας μάλιστα τὸ ἐνδιαφέρον μας γιὰ τὶς ἐνοπλες δυνάμεις, ἔχουμε καὶ **εἰδικές ἐορτές** ὑπὲρ αὐτῶν σὲ **μνήμες ἁγίων** ποὺ ὠρίσθησαν **προστάτες** τῶν τοῦ ἁγίου Γεωργίου γιὰ τὸ στρατὸ ξηρᾶς, τοῦ ἁγίου Νικολάου γιὰ τὸ ναυτικόν, τῶν Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ γιὰ τὴν ἀεροπορία.

Οἱ δυνάμεις τῆς ἀστυνομίας παλαιότερα διακρίνονταν σὲ Ἀστυνομία πόλεων καὶ Χωροφυλακὴ καὶ ἐώρταζαν τὴν ἡμέρα τῆς ἁγίας Εἰρήνης (5 Μαΐου). Μετὰ τὸ 1990 τὰ δύο σώματα ἐνοποιήθησαν καί, **ἐνωμένη ἡ ἀστυνομία** ὑπὸ μίᾳ ἀρχηγίᾳ, ἀποφάσισε νὰ ἐορτάζη σήμερα 20 Ὀκτωβρίου, στὴ μνήμη τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγίου Ἀρτεμίου, γιὰ νὰ προβάλλη στὰ μέλη τῆς τὸν **ἅγιο Ἀρτέμιο**. Ἡ ἐπιλογή αὐτὴ ἦταν ὀρθὴ ὅπως δείχνει ὁ βίος τοῦ ἁγίου.

Ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος ἔζησε στὸν τέταρτο αἰῶνα **ἐπὶ τῆς ἐποχῆς δύο αυτοκρατόρων**.

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ **Μέγας Κωνσταντῖνος**, ποὺ ὑπεράσπισε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ τὴν νίκη του κατὰ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ στρατοῦ

στὴν Μουλβία γέφυρα τῆς Ῥώμης, ὕψωσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ σημαία του τὸν τίμιον σταυρὸ μὲ τὸ σύνθημα «*Ἐν τούτῳ νίκα*». Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος προβιβάστηκε σὲ ἀνώτατο ἀξιωματικὸ καὶ γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτήρος του διωρίσθηκε διοικητὴς τῆς μεγάλης πόλεως τῆς Ἀλεξανδρείας.

Στὴ σειρὰ ὁμως τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἔγινε αὐτοκράτωρ ὁ **Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης**. Αὐτὸς μισοῦσε τὸν Χριστιανισμό, θέλησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰδωλολατρία καὶ ἐδίωξε σκληρὰ τοὺς Χριστιανούς. Ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος δὲν ἄλλαξε στάσι. Πῆγε μάλιστα αὐτόκλητος στὴν Ἀντιόχεια, ὅπου βρέθηκε ὁ Ἰουλιανός, καὶ τὸν ἤλεγξε γιὰ τὰ ἐγκλήματά του. Θυμωμένος ὁ βασιλιάς τὸν συλλαμβάνει, τὸν καθαιρεῖ ἐπὶ τόπου ἀπὸ τὸ ἀξίωμα του καὶ τὸν ὑποβάλλει σὲ μαρτύρια· τὸν χτύπησαν μὲ νωπὰ νεῦρα, τοῦ ἔξυσαν μὲ σιδερένια νύχια τὴν πλάτη καὶ τὰ πλευρά, τὸν συμπίεσαν ἀνάμεσα σὲ δύο πέτρινες πλάκες, καὶ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἐμεινε μέχρι τέλους πιστὸς καὶ μαρτύρησε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸς εἶνε, ἀγαπητοί μου, μὲ συντομία ὁ βίος τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, ὁ ὁποῖος προβάλλεται ὡς **ὑπόδειγμα γιὰ τὴν ἀστυνομία μας**.

Μερικοὶ φωνάζουν· Κάτω ὁ στρατός, **κάτω ἡ ἀστυνομία**, οἱ δυνάμεις καταστολῆς!...

Ἡ Ἐκκλησία μας βέβαια εὐχεται πάντοτε ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Καμμία ἄλλη θρησκεία δὲν προσεύχεται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ὅπως ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. «Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου...» παρακαλεῖ, καὶ εὐλογεῖ τὸ πλήρωμά της μὲ τὸ «*Εἰρήνη πᾶσι*». Ναί, εἰρήνη. Ἀλλὰ πῶς νὰ διατηρηθῇ ἡ εἰρήνη μέσα σ' ἓνα κόσμον ἀτελῆ καὶ γεμάτο κακοποιούς; Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἐρμηνεύει τὸ χωρίο τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς ποὺ μιλάει γιὰ τὴν **κρατικὴ ἐξουσία** καὶ λέει «*Οὐ γὰρ εἰκὴ τὴν μάχαιραν φορεῖ*», δὲν

φέρει δηλαδή τὸ κράτος ἀσκόπως τὰ ὄπλα (Ρωμ. 13,4)· καὶ ἐξηγεῖ, ὅτι ὁ Θεὸς ὤρισε καὶ στὴν πολιτεία τὴν κρατικὴ ἐξουσία, νὰ τὴ φοβοῦνται οἱ κακοποιοὶ καὶ νὰ μὴ δροῦν ἀσύδοτοι.

Υπάρχουν καὶ ὄπλα ἱερά. Πότε εἶνε ἱερά τὰ ὄπλα; Ἡ Ἐκκλησία, λέει ὁ Χρυσόστομος, ζῆ μέσα στὸν κόσμον, καὶ μὲ τὸ σταυρὸ στὸ χέρι διδάσκει τὶς θεῖες ἐντολές (τὸ «οὐ κλέψεις», «οὐ φονεύσεις», «οὐ μοιχεύσεις» κ.τ.λ.) καὶ καλεῖ ὅλους νὰ τὶς ἐφαρμόσουν ἐλευθέρως. Ἄν τὴν ἀκούσουν ὅλοι, δὲν χρειάζεται οὔτε στρατὸς οὔτε ἀστυνομία. Συμβαίνει ὅμως αὐτό; Μέσα σὲ χίλιους πολῖτες παρουσιάζονται καὶ πέντε - δέκα ποὺ λένε· Ἐγὼ θὰ κλέψω ἢ θὰ σκοτώσω. Τί θὰ γίνῃ τότε; Τότε αὐτὸ τὸ «οὐ κλέψεις», ποὺ ὁ κήρυκας τῆς Ἐκκλησίας τὸ γράφει ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, τὸ παίρνει ἡ πολιτεία, τὸ ὄργανο τῆς τάξεως, καὶ τὸ γράφει ἐπὶ τοῦ ξίφους. Τὸν ἴδιο σκοπὸ ὑπηρετοῦν· ἡ Ἐκκλησία ἐλευθέρως, ἡ πολιτεία διὰ τῆς ἐπιβολῆς.

Σκληρὸ βεβαίως τὸ ἔργο τῆς ἀστυνομίας, ἀναγκαῖο ὅμως. Ἡ κοινωνία ἀπαιτεῖ τάξι. Καὶ ἡ ἀστυνομία ἔρχεται στὴ δύσκολη θέσι νὰ ἐπιβάλλῃ πειθαρχία, γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ εἰρήνη· διαφορετικά, ἡ κοινωνία δὲν ζῆ. Καὶ ξέρουμε, ὅτι κι αὐτοὶ ποὺ φωνάζουν «Κάτω τὸ κράτος» καὶ ὑποστηρίζουν τὴν ἀναρχία, οἱ ἴδιοι ἐφαρμόζουν ἄλλη σκληρότερη ἀστυνόμεισι.

Γιὰ νὰ ἐκτιμῆσθαι κανεὶς τὴν ἀξία τῆς ἀστυνομίας, ἀρκεῖ νὰ σκεφθῇ **τί θὰ συμβῆ ἂν ἡ χώρα βρεθῆ χωρὶς αὐτήν.** Μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε; Ἐγὼ τὸ ἔζησα αὐτὸ στὴν Κοζάνη. Τὸ καθεστῶς ἐκεῖνο, ποὺ ἠθελε νὰ ἐπιβληθῇ στὴν πατρίδα μας, μισοῦσε πολὺ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως· θανάτωσε τότε ἀξιωματικούς καὶ χωροφύλακες, ποὺ τοὺς θυμᾶμαι καὶ κλαίω· τοὺς ἔσφαξαν σὰν ἀρνιά! Ἡ πόλις ἔμεινε ἀδιοίκητη. Οἱ ἄλλοι ἐπέβαλλαν τὴ δική τους κατάστασι, τὸ δικό τους δίκαιο, καὶ δροῦσαν βιαίως· αὐτοὶ ἦσαν ἡ σκληρὴ «χωροφυλακή», ποὺ ἐργαζόταν γιὰ τὰ συμφέροντα ὄχι τοῦ ἔθνους ἀλλὰ τοῦ κόμματος. Τότε ὅλοι ἔλεγαν· Πότε θὰ ἔρθῃ ἡ χωροφυλακή! Τὸ 1944, ἐπὶ Πλαστήρα, ὑπεγράφη ἡ συμφωνία τῆς Βάρκιζας μεταξύ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν κομμουνιστῶν. Τότε ἔστειλαν στὴ Δυτικὴ Μακεδονία τὸ πρῶτο σῶμα χωροφυλακῆς, τριακόσους χωροφύλακες· βγήκαν ὅλοι ἕνα χιλιόμετρο ἔξω καὶ τοὺς ὑποδέχθηκαν, καὶ ἐπιβλήθηκε τάξις.

Ὡς **ὑπόδειγμα ἀξιωματικοῦ** προβάλλει ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος, ποὺ ἔζησε ὑπὸ δύο καθεστῶτα. Ὅσο βασιλευε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ὑπῆρξε μὲ τιμιότητα τὴν πολιτεία· ὅταν βασιλευσε ὁ Ἰουλιανός, χωρὶς νὰ ἀμελήσῃ τὰ ὑπη-

ρειακὰ καθήκοντα, διαφώνησε στὸ ζήτημα τῆς πίστεως, ὡμολόγησε τὸ Χριστὸ καὶ μαρτύρησε γι' αὐτόν. Αὐτὴ τὴ στάσι ἄς τηροῦν καὶ σήμερα οἱ ἄνδρες τῆς ἀστυνομίας. Ἄς εὐχαριστοῦμε τὸ Θεό, διότι ζοῦμε κάτω ἀπὸ φιλελεύθερο καὶ δημοκρατικὸ πολίτευμα – μολοντί τώρα ἡ ἐλευθερία φτάνει κάποτε μέχρι ὑπερβολῆς καὶ ἡ δυνατότης δράσεως τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων περιορίζεται. Ἄλλ' ἐὰν –μὴ γένοιτο– ἔλθῃ ἄλλο καθεστῶς, ἄθεο καὶ ὀλοκληρωτικό, ὅπως τὸ γνωρίσαμε ἐμεῖς τότε, τί θὰ κάνουν οἱ ἀστυνομικοὶ μας; Δημιουργεῖται **ζήτημα συνειδήσεως.** Θὰ τὸ ὑπηρετήσουν χάριν ἑνὸς μισθοῦ; Μπορεῖ Χριστιανὸς ὑπάλληλος, ὅπως ὑπακούει ἕναν ἅγιο Κωνσταντῖνο νὰ ὑπακούσῃ καὶ ἕναν Ἰουλιανό;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπαντᾷ ἡ **Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους.** Εἶχε καταλυθῇ τὸ νόμιμο καθεστῶς καὶ εἶχε ἐπιβληθῇ τύραννος, ὁ Κρέων. Αὐτός, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἐχθρούς του, διέταξε νὰ μείνουν ἄταφοι οἱ νεκροί, νὰ τοὺς φᾶνε τὰ κοράκια. Ποιὸς δὲν ὑπήκουσε; Μιὰ γυναίκα, ἡ Ἀντιγόνη! ποὺ ἔμεινε σύμβολο ἀντιστάσεως στὰ τυραννικὰ καθεστῶτα. –Γιατί δὲν ὑπακούεις; τῆς λέει ὁ Κρέων. –Διότι ὁ νόμος σου εἶνε ἄδικος. Πάνω ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ κράτους σου εἶνε κάποιοι ἄλλοι νόμοι, ποὺ δὲν τοὺς γέννησε ἡ γῆ, τοὺς γέννησε ὁ οὐρανός!... Μεγάλος λόγος αὐτός. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ Ἀντιγόνη ἐκτελέσθη. Ἰδοὺ παράδειγμα.

Ἄλλὰ γιατί νὰ προβάλλουμε τὴν Ἀντιγόνη; Ἐχομε τώρα ἀπὸ παράδειγμα τὸν ἅγιο Ἀρτέμιο. Ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος ἦταν, ὅταν ὁμως ἦρθε ἡ ὥρα θυσίας ὄχι μόνο τῆς θέσι του ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς του. Προτιμότερο χωρὶς γαλόνια, ἀπλὸς πολίτης, καὶ νὰ ἔχομε τὴ **συνείδησι ἡσυχῆ.** Τὰ ἀγαθὰ κοστίζουν θυσίες.

Ἄν ἔχομε σήμερα ἐλεύθερη πατρίδα κ' ἐπάνω στὸν Παρθενῶνα κυματίζῃ σημαία ποὺ φέρει σταυρὸ καὶ ὄχι σφυροδρέπανο, σ' αὐτὸ συνετέλεσε τὰ μέγιστα ἡ χωροφυλακή, τὸ τάγμα τοῦ Μακρυγιάννη. **Πλῆθος ἄνδρες θυσίαστηκαν.** Ἄς εἶνε αἰώνια ἡ μνήμη τους.

Στὴν εἰκόνα του, ἀγαπητοί μου, ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος κρατᾷ μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸν τίμιον σταυρὸ, σύμβολο τοῦ **μαρτυρίου** του, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ξίφος, σύμβολο τοῦ **ἀξιώματός** του· καὶ μὲ τὰ δύο ὑπῆρξε τὸ Εὐαγγέλιο· πίστι καὶ πατρίδα· τὴν ἀλήθεια, τὴν τιμιότητα, τὴν ἐλευθερία, τὴν ἀγάπη, τὴ δικαιοσύνη.

Χαιρόμεθα στὴ μνήμη του. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς χαρίξῃ **ἡμέρες εἰρήνης καὶ δόξης.**

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2234	Τοῦ ἁγ. Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου Σάββατο 26 Ὀκτωβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ νύφη τοῦ Θερμαϊκοῦ

«(Πόλις) ἀκάθαρτος ἢ ὀνομαστὴ καὶ πολλὴ ἐν ταῖς ἀνομίαις» (Ἰεζ. 22,5)

Μὲ ἀφορμὴ, ἀγαπητοί μου, τὶς ἑορτὲς τῆς 26ης καὶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ὁ νοῦς μας στρέφεται στὴ **Θεσσαλονίκη**, τὴ νύφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, ποὺ τὸ 1912 ἀπελευθερώθηκε ὕστερα ἀπὸ 472 χρόνια σκλαβιάς στὴν ἡμισέληνο. Τὴν κατέλαβαν τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα, ἡ Δεκάτη (I') Μεραρχία ὑπὸ τὸν θρυλικὸ Καλλάρη, κατὰ τὴν καθόλου τυχαία ἡμέρα τῆς 26ης Ὀκτωβρίου. Ὁ Θεὸς ἔκανε δῶρο στὴν Ἑλλάδα τὴν **ὠραία** πόλι. Καὶ δικαίως· γιατί ὅλα σ' αὐτὴν (μνημεῖα, ναοί, ἐπιγραφές...) φωνάζουν Ἑλλάδα.

Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **ἢ Ἑλλάδα φάνηκε ἄξια τῆς δωρεᾶς**; κάτω ἀπ' τὴ δικὴ τῆς σκέπη ἢ Θεσσαλονίκη βρῆκε ὅ,τι ζητοῦσε ἐπὶ αἰῶνες, τὶς ἐλπίδες, τὰ ὄνειρά της; Τὸ κράτος θὰ πῆ ναί, ἀφοῦ ἢ ὄψι της τώρα ἄλλαξε· κι αὐτὴ ἢ πυρκαϊὰ τοῦ 1917 καθάρισε τὸ κέντρο της καὶ στὴ θέσι τῶν ἐρειπίων κτίστηκαν πολυόροφα μέγαρα. Καὶ ὁ Χίτλερ τὴν ὠνειρευόταν, ἤθελε νὰ τὴ συνδέσῃ μὲ τὸ Ἀμβουῦργο μὲ ... ὑδάτινη ὁδὸ!

Ὡς πρὸς τὸ **ἔμψυχο** ὅμως πλήρωμά της τί λέει ἢ Θεσσαλονίκη; Ἐὰν ὑπάρχουν σ' αὐτὴν κάτοικοι ἄνω βλέποντες, τὸν Θεὸν ποθοῦντες, τὴν ἀλήθειαν λαλοῦντες, τὴν ἀρετὴν ἀσκοῦντες, τότε εἶνε ὠραία· τότε κατὰ τὸ χωρίο τῶν Ψαλμῶν 46,5 αὐτὴ εἶνε «**ἢ καλλονὴ τοῦ Ἰακώβ, ἢν ἠγάπησε**» ὁ Κύριος. Ἐὰν ὅμως δὲν ὑπάρχουν, τότε τί νὰ τὰ κάνης τὰ ὠραία κτήρια; κινδυνεύουν νὰ μὴ μείνῃ «**λίθος ἐπὶ λίθον**» (Ματθ. 24,2). Ὡραία ἦταν πράγματι ἢ Θεσσαλονίκη - πότε· ὅταν φιλοξένησε τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Ὡραῖο κάνει ἓνα τόπο **ὁ ἄνθρωπος**, ποὺ εἶνε ὄν ἠθικὸ, κοινωνικὸ καὶ θρησκευτικὸ. Ἄς δοῦμε λοιπὸν τὴ Θεσσαλονίκη ἀπὸ **τρεῖς ἀόψεις**: ἠθικῶς, κοινωνικῶς καὶ θρησκευτικῶς.

Ἡ Θεσσαλονίκη **ἠθικῶς**. Διατηροῦνται ἐκεῖ τὰ ἦθη καθαρὰ; Ἀλλοίμονο! τὰ ἀγνὰ ὀρθόδοξα ἑλληνικὰ ἦθη ἀναμείχθηκαν μὲ τὰ ἔκφυλα ἦθη τῆς Δύσεως· τώρα ὡς πρὸς τὴν ἐγκράτεια καὶ

τὴ σωφροσύνη ἐμφανίζει κηλίδες. Ὁ κλονισμὸς ἄρχισε ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς καὶ τοῦ ἀνταρτοπολέμου· χιλιάδες τότε παρθένες νεάνιδες τῆς ὑπαίθρου, ἀπὸ φόβο, κατέφευγαν στὶς πόλεις καὶ ἰδίως στὴ Θεσσαλονίκη, καὶ θαμπωμένες ἀπὸ ἐξωτερικὰ μεγαλεῖα ἔγιναν λεία ἐπιτηδεῶν· γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί, γιὰ ἓνα ζευγάρι παπούτσια πωλοῦνταν τὰ ἀτίμητα. Προσφυγικὲς οἰκογένειες πολιορκοῦνταν ἀπὸ κτηνανθρώπους. Ἰδίως τὸ τετράγωνο Καραβάν - Σαρραῖ, ἢ μεγαλύτερη πολυκατοικία, ὅπου στεγάζονταν περὶ τὶς 2.000 ψυχές, θὰ διηγηθῆται τὴν αἰσχρὴ διαγωγὴ νεοπλοῦτων ποὺ μὲ τὸ χρῆμα τους κατέστρεψαν φτωχὰ κορίτσια. Δὲν κατέρχομαι σὲ λεπτομέρειες, «**αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν**» (πρβλ. Ἐφ. 5,12). Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ἢ Ἀφροδίτη αὔξησε τὶς ἰερείες της, οἱ κακόφημοι οἴκοι πολλαπλασιάστηκαν· καὶ ἦταν τόση ἢ ἠθικὴ ἀταξία, ὥστε τὸ 1951 ἢ ἀστυνομία ἔκλεισε τὰ καταστήματα αὐτὰ τοῦ ἄδου. Ἀλλὰ τὸ κακὸ δὲν ἐξελείφθηκε, οἱ ταλαίπωρες αὐτὲς γυναῖκες σκόρπισαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ὁ «**λοιμὸς**» ἔλαβε διαστάσεις πελώριες. Καὶ δὲν εἶνε μόνο οἱ δηλωμένες στὴν ἀστυνομία, εἶνε καὶ ἄλλες. Ὅλες αὐτὲς, φανερὲς καὶ κρυφὲς νυχτερίδες τῆς ἡδονῆς, ἀπομυζοῦν χρῆμα, αἷμα, ὑγεία, ζωὴ. Δροῦν παντοῦ· στενά, δρόμοι, δάση, ἐξοχικὰ κέντρα, προάστια, παραλίες ἔχουν μολυνθῆ· δὲν τολμᾶς νὰ κάνης τὸν περίπατό σου, πρέπει νὰ κλείσης μάτια καὶ αὐτιά. Ἡ πόλις τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἀναδίδει **ὀσμὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας**.

Ἀπὸ πλευρᾶς τώρα **κοινωνικῆς**; Εὐτυχοῦν οἱ κάτοικοι, ἀπολαμβάνουν κοινωνικὴ δικαιοσύνη; Πέρα ἀπ' τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ χαρτοπαικτικὰ κέντρα καὶ τοὺς κινηματογράφους, στὶς λαϊκὲς συνοικίαις ἐργατικὲς οἰκογένειες φυτοζωοῦν σὲ τρώγλες. Στεροῦνται τὰ ἀναγκαῖα, πεινᾶνε, τρέμουν στὸ Βαρδάρη, τοὺς μαστίζει ἢ ἀνεργία, ἀπελπίζονται, αὐτοκτονοῦν. Ὑποφέρουν οἱ ἀνεργοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι τί παίρνουν;

ήμερομίσθια πείνας· ψίχουλα οί έργάτες, καί τὰ πλούσια κέρδη νέμονται οί προκοίλιοι. Προηγούμενως λέγαμε, Φταίνε οί Έβραίοι· τώρα ποιοί φταίνε; Φταίει ή κακία καί ή πλεονεξία μας, πού ξεπέρασαν καί τών Έβραίων. «Χριστιανοί» άδικούν καί σταυρώνουν Χριστιανούς· μία άφόρητη κατάστασι, πού ούτε ό Ούγκώ στους Άθλίους θά μπορούσε νά περιγράψη. Στις φωτογραφίες τών ώραίων οίκοδομών ό κόσμος τής δυστυχίας άντιτάσσει άλλες· άθλια παραπήγματα, άνήλια ύπόγεια, γυμνά - ξυπόλητα παιδιά, καί μία άπό τίς πέντες έκείνες φτωχές οίκογένειες πού πετάχτηκαν στό δρόμο γιά τήν ...εύθυγράμμισι τών όδών, γιά νά όμορφύνη ή πόλις, όπως διέταζε τώ πολεοδομικό σχέδιο! Η όμορφιά, βλέπετε, ζητάει θύματα. Μπροστά στά μάτια τών δυστυχισμένων παιρνούν σφυρίζοντας οί πολυτελέστατες λιμουζίνες τών άξιωματούχων· πόσο παρηγορούνται οί φτωχοί όταν τίς βλέπουν! Ό άγιος Δημήτριος ήταν πρόμαχος καί προστάτης τών φτωχών, έμείς τί είμαστε;

Είδαμε τή Θεσσαλονίκη ήθικώς καί κοινωνικώς, άς τήν δούμε καί **θρησκευτικώς**. Η πόλι πού γέννησε άγίους Δημητρίους, Νέστορες, Μεθοδίους & Κυρίλλους κ.ά., ζή τώρα έν Θεώ; Ν' άπαντήσω; Άλλ' έδώ θά χρειάζόταν γλώσσα καί γραφίδα προφήτου Ίεζεκιήλ, γιά νά χαρακτηρίσουν τήν κατάστασι, πού μοιάζει μ' εκείνη τήν **άκάθαρτη πόλι** τού 22ου κεφάλαιου τής προφητείας του. Η Όρθοδοξία, τώ καύχημα καί έγκαλλώπισμα τών Έλλήνων, δέχεται πλήγματα· **μασόνοι** λιβανίζουν στις στοές τους τόν Μέγαν Άρχιτέκτονα τού Σύμπαντος καί άντι σταυροϋ έχουν σύμβολα τώ τρίγωνο καί τώ διαβήτη, **ροταριανοί** συναθροίζονται στά δειπνα τους, **χιλιασται** άτιμάζουν τώ σταυρό, **σαββατισται** κατήργησαν τήν Κυριακή, **νεοαρειανοί** (ό Θ. Λαναράς) άρνούνται τή Θεότητα τού Χριστού καί ή τοπική εκκλησία πρέπει καί νά τους άντικρούση θεολογικά, **εύαγγελικοί** κηρύττουν κι άπό ραδιοφωνικούς σταθμούς, **παπικοί** παπαδες καί καλόγριες δροϋν στά σχολεία. Όργανισμός προπαγάνδας, άκρίδες καί περονόσπορος στήν θεοφύτευτη Άμπελο. Καί οί όρθόδοξοι πού; δίνουν μάχη; κρατούν τούλάχιστον άμυνα;

Δέν παραβλέπω ότι γίνονται κάποιες **φιλότιμες προσπάθειες άπό όρθόδοξα σωματεία καί άδελφότητες** πρós αναζωογόνησιν τής πίστewος. Άλλά πού τώ πνεϋμα τής μαχητικότητας τών πρώτων αιώνων; Σπανίζει. Ένα χαρακτηριστικό τής χλιαρότητας· νεαρός θεολόγος, πού ήθελε νά γίνη έγγαμος ίερεύς, αναζήτησε στους θρησκευτικούς κύκλους τής πόλεως ύποψήφια πρεσβυτέρα, καί καμμία άπό τίς κατη-

χήτριες δέν δέχθηκε. Οί πολλοί άκολουθοϋν τή θρησκευτική κίνησι ώς ένα είδος ψυχαγωγίας. Ποιός σηκώνει σταυρό; **Υποχωρήσεις, συμβιβασμοί**, έλλειψις άντιστάσεως κατά τού κακού, ένοχες θωπείες άρχόντων, έναγκαλισμοί με άπίστους καί άθέους, νά τί χαρακτηρίζει τούς θρησκευτικούς τής έποχής σέ όποιαδήποτε όργάνωσι καί άν άνήκουν. Όλα χλιαρά, όλα φοβισμένα κάτω άπό τήν εκκοσμικευθείσα καί κρατικοποιηθείσα εκκλησία τής Θεσσαλονίκης, γιά τήν όποία ό ίδρυτής της άπόστολος Παϋλος δέν θά μπορούσε τώρα νά πη ότι **ζή έν Θεώ**. Μόνο ένας **χωρισμός Έκκλησίας καί κράτους** θά έδινε έλευθερία κινήσεως σέ όμάδες όρθόδοξων κληρικών καί λαϊκών γιά νά έργασθοϋν κατά τά πρότυπα ήρωικών φυσιognωμιών τής Όρθοδοξίας καί νά διαλύσουν τή χαιυότητα τών καιρών μας, έξ αίτίας τής όποιας γινόμαστε **«εύάλωτοι τοίς πάσι»** κατά τόν ίερο Χρυσόστομο. Οικτρή κατάστασι, πού μόνο μύωπες δέν τήν βλέπουν. Τά **«Κύριε Κύριε»**, όπως είπε ό Χριστός (Ματθ. 7,22-23), δέν σώζουν. Άς τώ καταλάβουμε· **ό κατ' όνομα χριστιανισμός είναι ή μεγαλύτερη κατάρρα τής άνθρωπότητας**.

Γιά όσους έχουν μάτια καί βλέπουν, ή κατάστασι, όχι μόνο τής Θεσσαλονίκης αλλά καί πολλών άλλων πόλεων σκεπάζεται μόνο με μιá λεπτή **κρούστα χριστιανοσύνης**. Άφαιρέστε τήν κρούστα καί θά δήτε τόν βόρβορο τών παθών, τή **σύγχρονη ειδωλολατρία**. Ποτέ άλλοτε δέν είχαν τόσους όπαδούς ή Άφροδίτη, ό κερδώςος Έρμής, ό μοιχός Ζεύς καί ό εκδικητικός Άρης. Χριστιανοί στό όνομα, ειδωλολάτρες στήν πραγματικότητα. Ό άληθινός Χριστιανός σπανίζει. Άλλά μήπως έτσι δέν ήταν καί πρην 1900 χρόνια; πουθενά έννοια τού άληθινού Θεοϋ, παντού ξόανα. Άλλά **τά σάρωσε ένας Παϋλος**. Άς ύποκλιθοϋμε μπροστά του. Κι όσοι συνεχίζουν τώ έργο εκείνου, άς σκεφθοϋν σοβαρά κι άς άναμετρήσουν τίς ευθύνες τους.

Άδελφοί καί πατέρες, τί λόγο θά δώσουμε στόν Κύριο γιά τώ κατάντημα τής πατρίδος μας; **Άς μιμηθοϋμε τόν Παϋλο** στήν άπλότητα, τή λιτότητα, τήν άγνότητα, τήν ειλικρίνεια, τήν αυταπάρνησι, τήν άπέραντη άγάπη του. **Ήρωισμό** ζητάει ό μαρτυρικός λαός μας. Μόνο με κραταιούς άγώνες, δάκρυα καί αίμα, με έργα μετanoίας καί αυταπαρνήσεως θά καθαριστή ό τόπος μας άπό τά αίσχη, γιά νά γίνη καί πάλι ή Θεσσαλονίκη καί κάθε άλλη πόλις μία ώραία νύμφη πού θά στάζη μύρο τού άγίου Δημητρίου καί θά εύωδιάζη, άξια τού Νυμφίου Χριστού.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**